

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

Land har sit selvstændige Ansvar, og hvor vi kunde vise andre Vejen. Derfor bør Dødsstraf udgaa af Straffeloven. Jeg henstiller til det Udvalg, der formentlig vil blive nedsat til Behandling af det forelagte Lovforslag, at det stiller Forslag om, at Dødsstraffen udgaar.

Frede Nielsen: Det, jeg har at sige nogle Bemærkninger om, er kun en Detaille i den store Helhed. Det er om det Forhold, der vedrører Medlemmer af det tyske Mindretal. Det kan siges at ligge i Udkanten af Drøftelsen, der jo har fulgt de store Linier, men jeg finder nogle Bemærkninger baade nyttige og nødvendige, fordi Drøftelsen af de strafferetlige Forhold let forstaaeligt optager det tyske Mindretal stærkt. Vi forstaar, at Forholdet maa tynde umaadeligt haardt paa disse Mennesker, ikke blot dem, der er ramt personligt, men ogsaa og vel især deres Familier. Der er heller ikke noget mærkeligt i, at Mindretallet har rettet forskellige Henvendelser om Lempelse i Straf og om Hensyntagen til de særlige Forhold.

Den Linie, man følger fra dansk Side, er ikke udsprunget af Hævnerrighed. Ingen ansvarstøende Dansker i Sønderjylland ønsker et hadfyldt Opgør. Vi ved, at vi skal leve og arbejde i samme Hjemstavn, og vi ønsker det gensidige Forhold præget af Fred og Tolerance. Derfor ønsker vi ogsaa de postitivt indstillede Kredse Held til at opbygge et nyt Parti paa Loyalitetens og Demokratiets Grundlag. Men der ligger bag de retslige Handlinger Erkendelsen af den Nødvendighed, at Danmark som Retsstat nødvendigvis maa reagere over for de Handlinger, der blev Tale om, ogsaa fra mange Hjemmetyskeres Side. Gjorde vi ikke det, vilde vor Retsmoral og vor Retsbevidsthed være afstumpet. Vi er ikke ude efter de forholdsvis ubetydelige Forseelser og ser gerne Sagerne, som falder ind under denne Kategori, sluttet snarest, saa disse Mennesker kan komme ud igen. Det er de større Linier, det drejer sig om.

I en af Henvendelserne fra det tyske Mindretal anfører man som Forklaring paa Holdningen Konflikten mellem Folk og Stat, som den former sig derved, at man først maatte følge den nazistiske Teori om det tyske Folk som et Begreb, man maatte ofre alt, medens det nu er Staten og Hensynet til den, der er det tungtvejende. Forklaringen paa Mindretallets Optræden under Besættelsen spænder imidlertid betydeligt videre. Denne Optræden var en Konsekvens af hele den Politik, man førte lige

siden 1933, en bevidst Isolering inden for den danske Stat, en stigende Illoyalitet ogsaa for Besættelsen. Mindretallet ignorerede danske Love og Myndigheder og rejste sluttelig aabent Kravet til den tyske Fører om voldelige Ændringer i Grænselandets Forhold.

Til Spørgsmaalet om, hvordan det tyske Mindretal maatte opfatte den Situation, der indtraadte ved Besættelsen af Danmark, maa jeg sige: Mindretallet vidste, at Besættelsen kom ganske uventet for Danmark, og at den af alle Danske opfattedes som et skamløst Overgreb. Man vidste, at Danmark kun indordnede sig under Protest. Man kunde ikke en eneste Dag være i Tvivl om, hvordan det danske Folk reagerede. Man kunde ikke være uvidende om, at f. Eks. den danske Presse ustandseligt og meget skarpt understregede Forskellen paa Demokrati og Diktatur, ej heller om, at Pressen skrev mere og mere skarpt de første Aar og opfordrede til at staa meget stejlt over for de tyske Krav, hvis de gik ud over det Minimum af Indgreb, Tyskerne havde lovet at holde sig til. Selv den svagest begavede maatte have et Billede af, hvordan det virkelige Forhold laa. Det anføres i den tyske Henvendelse, at det stod for Tyskerne som en Samvittighedssag at kende Stillingen, men i saa Fald maatte alt det, jeg her har anført, have været det afgørende for dem. De kunde ikke være i Tvivl om, hvad den virkelige Forklaring var paa de Proklamationer og Udtalelser, der kom fra dansk Side; de maatte vide, at de var Udtryk for et tysk Pres.

De Grundbetragtninger, som var fremme allerede i Fjor Sommer, og som bl. a. jeg gjorde mig til Talsmand for, Betragtninger, som dels blev nedfældet i selve Loven, dels fandt Udtryk her i Salen, holder efter mit Skøn stadig Stik og er blevet bekræftet dels af den Kommission, Ministeriet nedsatte, dels af Frihedsbevægelsens sønderjyske Raad og paa anden Maade.

Mindst kompromitteret er de unge, der meldte sig til Kamp paa Fronterne, strengere ligger det for de Zeitfreiwillige og strengest for Medlemmerne af Selbstschutz — og naturligvis for selve Lederne og dem, der blev Haandlangere for Gestapo. De unge fulgte en Overbevisning og satte Livet ind for den. Man maa dog her skelne mellem Waffen SS, der gjorde Fronttjeneste, og Allgemeine SS, der gjorde Etapetjeneste, det vil sige Tjeneste f. Eks. i Koncentrationslejre o. lign. Allerede i Fjor blev det udtalt, at man burde tage Hensyn til de unges hele Stilling.